Selma och norrskenet



Morfar Lennart

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Selma hade läst om norrsken i nästan varje bok hon kunde hitta. I en bok dansade gröna band över en svart himmel. I en annan stod det att man måste vänta, vänta, vänta. Nu stod hon på perrongen med sin stjärnbok i handen, och nattåget pustade vita moln bredvid henne.

”Tänk om det börjar dansa när vi sover?” sa Selma. ”Då får du väcka mig”, sa storebror Oliver och drog i sin ryggsäck. Morfar Lennart höll upp biljetterna. ”Först hittar vi kupén.” Selma steg in i tåget. En kväll till, tänkte hon. Snart är den här.





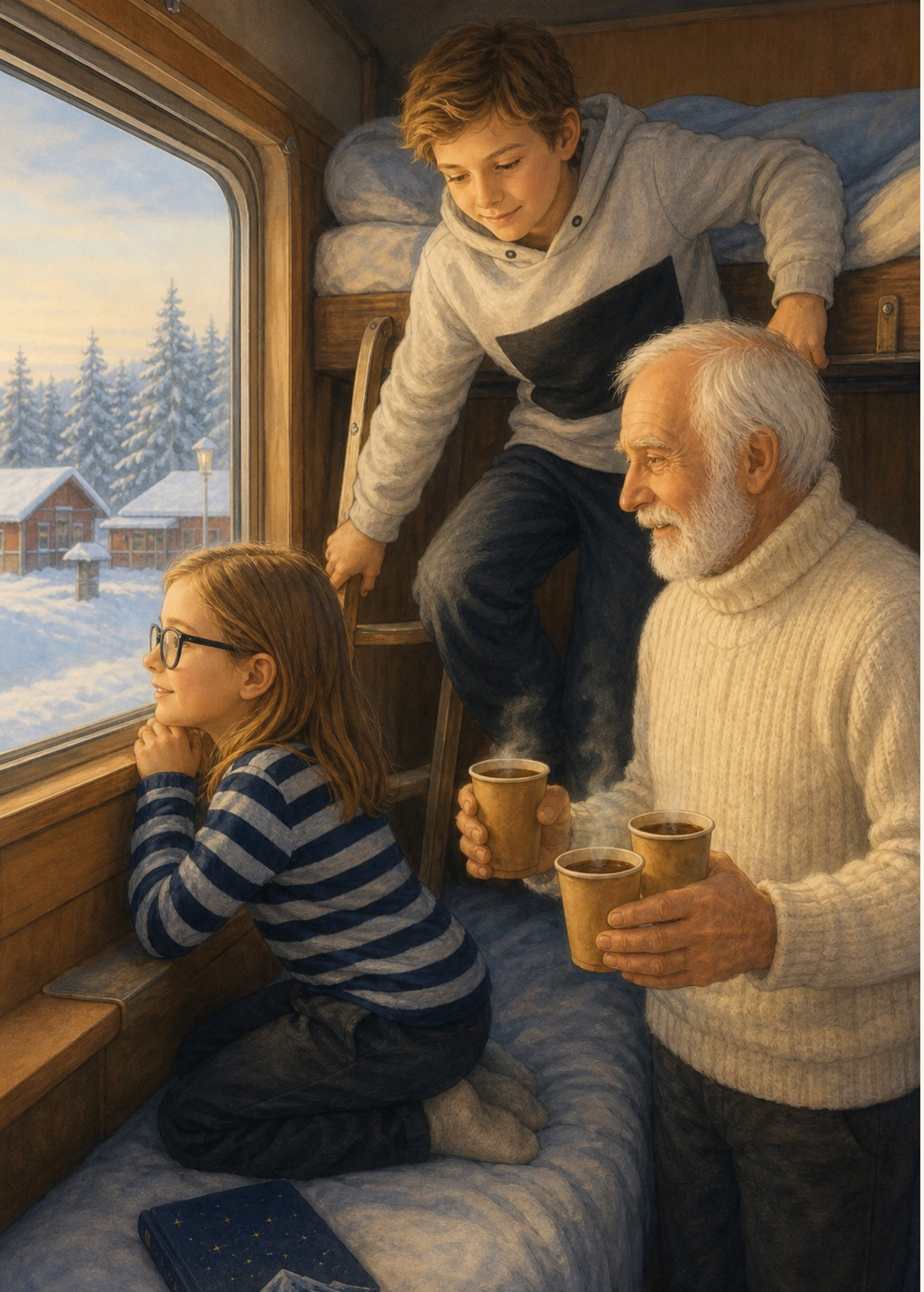
Restaurangvagnen gungade mjukt medan tåget drog norrut. Selma åt köttbullar med lingon och kikade mellan gardinen och fönstret. Granarna där ute for förbi som svarta penseldrag.

”Ser du några stjärnor?” frågade Oliver med potatis på gaffeln. ”Tre”, sa Selma. ”Nej, fyra. Den lilla där också.” Morfar Lennart lutade sig fram. ”De små syns bäst om man tittar länge.” Selma tog en servett och gjorde fyra prickar med pennan. Oliver ritade en femte, fast han sa att den bara var en prick av misstag. Tåget rullade vidare, vidare, vidare.

I kupén låg bäddarna som en liten stapel. Oliver tog den översta direkt. Morfar fick mitten. Selma kröp in i den nedersta och hittade Olivers strumpor på golvet, två ledsna korvar som hade tappat bort sina fötter.

När taklampan släcktes tände Selma sin lilla läslampa. I stjärnboken fanns en bild av människor, pyttesmå under gröna slingor. Selma ritade en grön krumelur bredvid prickarna på servetten. Rälsen sa klack-klack, klack-klack under henne. En kväll till, tänkte Selma, och höll servetten platt mot boken.



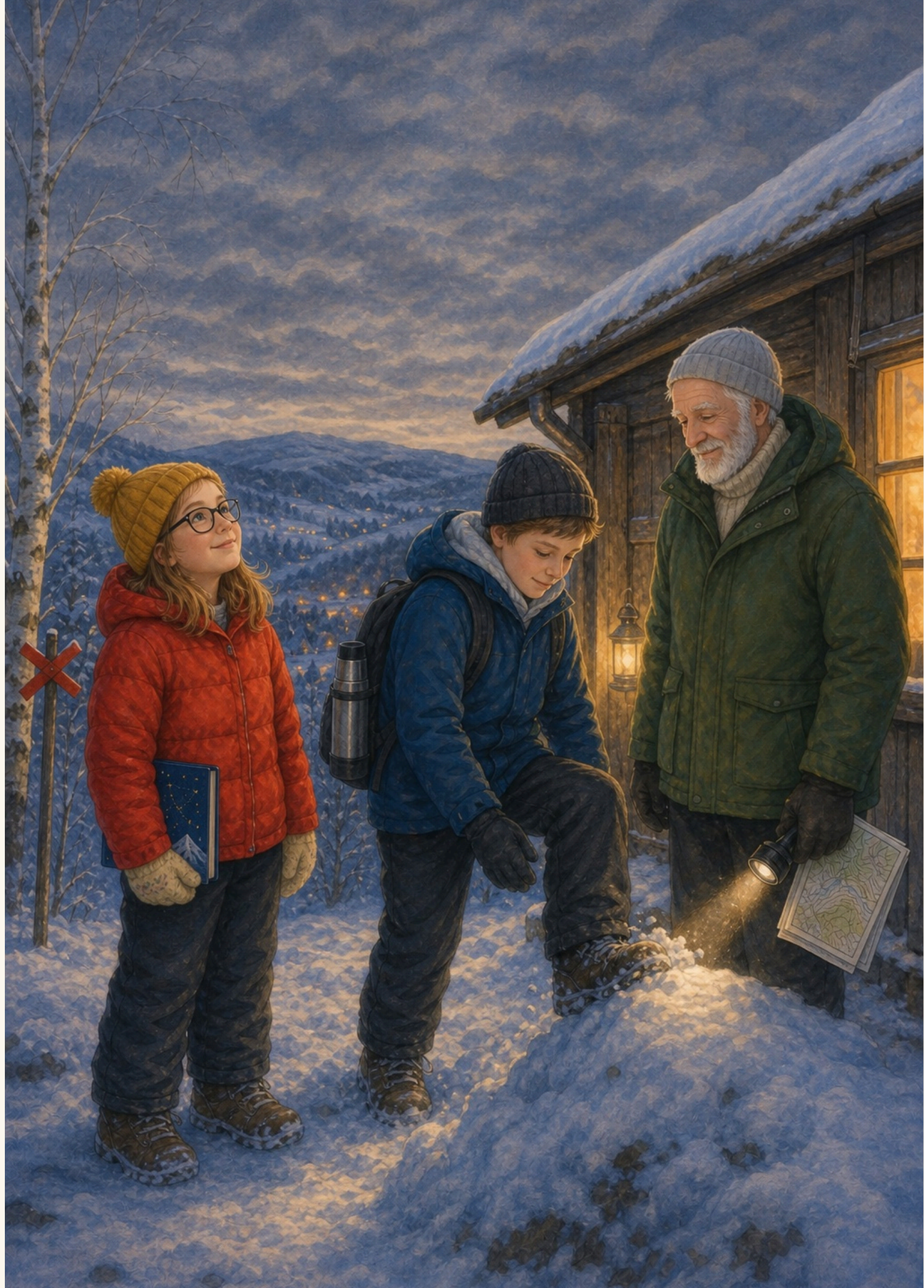


När Selma vaknade var världen utanför fönstret vit. Vita granar. Vita backar. Vita högar på taken vid små stationer. Till och med himlen var ljus som ett tomt pappersark.

”Snö!” sa Selma, fast ingen kunde ha missat den. Oliver satte näsan mot rutan. ”Någon har tappat mjöl över hela landet.” Morfar Lennart kom tillbaka med varm choklad i pappersmuggar. Selma ritade en vit topp på sin servett, bredvid prickarna och den gröna krumeluren. Mellan träden gled en skylt förbi. Snart skulle de kliva av.

Byn låg stilla mellan snöiga granar och mjuka fjällsidor. När kvällen kom drog Selma på sig mössa, vantar och tjock jacka. Oliver följde med ut, fast han sa att han mest ville prova sina kängor. Morfar tog pannlampan, men lät den vara släckt.

De tittade upp. Grå moln täckte allt, från skorstensröken till fjällkanten. Inte en stjärna tittade fram. ”Första hindret”, sa Selma och skrev MOLN på servetten. Oliver drog halsduken över näsan. ”Det hindret har hela himlen i sig.” En kväll till, tänkte Selma. I morgon kanske molnen flyttat på sig.





Nästa kväll var molnen tunnare. Selma såg en blek prick högt uppe, kanske en stjärna, kanske en liten lucka. Men byns lampor lyste vid vägen, fönstren och skidspåret. Ovanför taken blev himlen brungrå.

”Andra hindret”, sa Selma. ”Lampor.” På servetten fick MOLN sällskap av LAMPOR. Prickarna, den gröna krumeluren och den vita toppen trängdes nu på samma lilla papper. Oliver tittade ut och skakade på huvudet. ”Det blir aldrig något.” Morfar Lennart vek upp en karta över fjället. Selma såg de runda höjdlinjerna. En kväll till, tänkte hon.

Tredje kvällen packade Selma för allt. Stjärnboken. Servetten. En extra halsduk. En chokladkaka. Vantar som faktiskt var hennes egna, inte Olivers. Morfar fyllde termosen, och Oliver fick bära den. ”Större axlar”, sa han och spände bröstet så mycket att han nästan tappade mössan.

Utanför dörren låg molnen lågt över byn, som en filt som glidit ner från himlen. Selma lade kartan ovanpå sina saker. Då gled boken, halsduken och servetten ner på golvet. Chokladkakan gled in under bänken. ”Tredje hindret”, sa Oliver. Selma satt mitt i röran. Nu måste hon titta bättre.



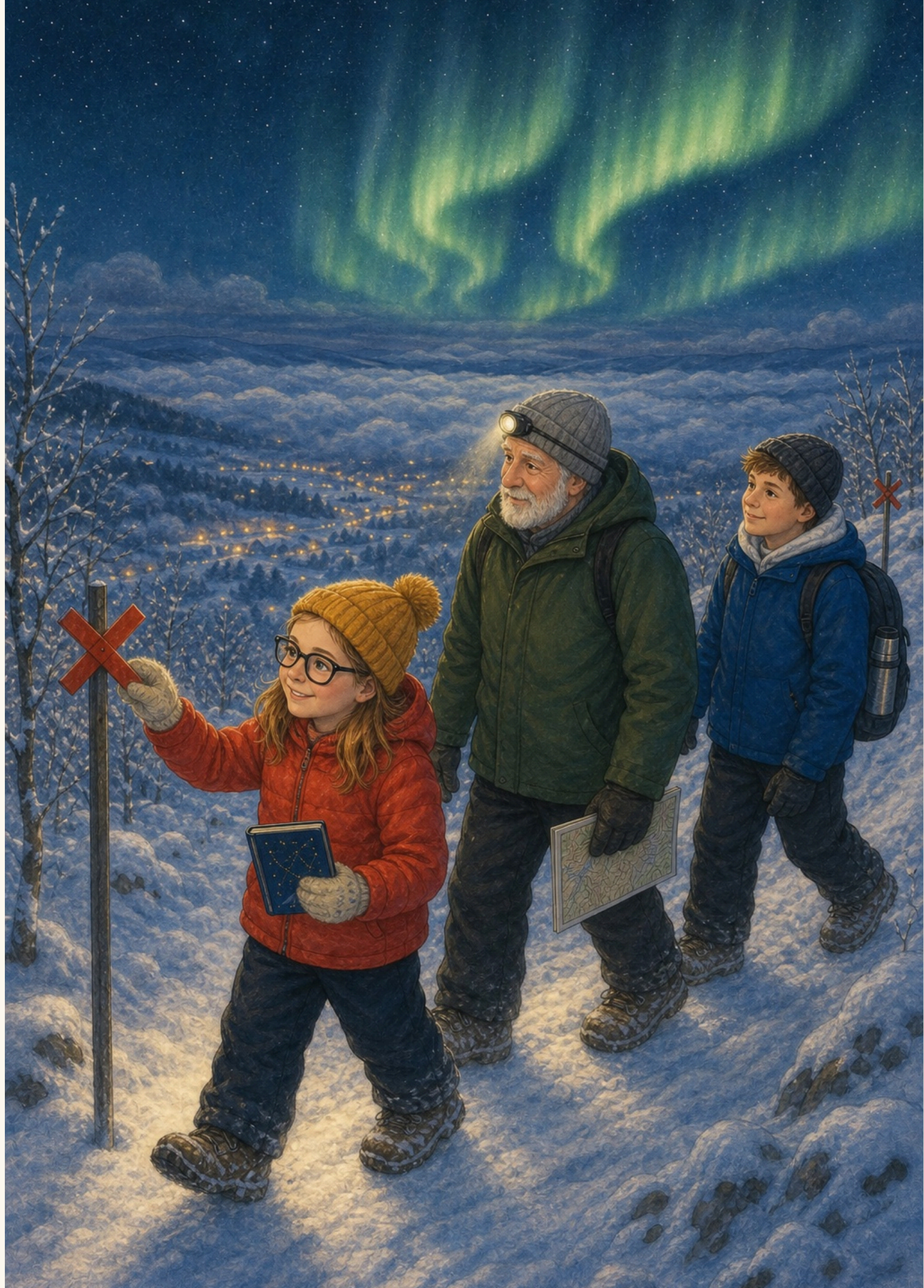


Selma samlade ihop sina saker och slätade ut servetten på golvet. Först prickarna. Sedan den gröna krumeluren. Den vita toppen. MOLN. LAMPOR. Allt fanns där. Hon öppnade stjärnboken på bilden med människor långt från stadens ljus.

I kanten fanns ett litet berg ovanför dimman. Selma lade fingret på den vita toppen och sedan på morfars karta. ”Om vi går upp där”, sa hon, ”hamnar lamporna nedanför. Och om molnen ligger lågt också.” Morfar Lennart läste kartan en stund. ”Lugnt väder och markerad led. Då går det.” Oliver höll fram chokladen. ”Jag bär termosen.” En kväll till, tänkte Selma. Den här kvällen.

Den sista kvällen knarrade snön under tre par kängor. Selma gick först på den markerade leden och räknade röda kryss på stolparna. Ett, två, tre. Bakom henne lyste morfars pannlampa en varm cirkel på snön. Oliver bar termosen så försiktigt att han gick som om den var gjord av glas.

”Är vi framme snart?” frågade han efter fem kryss. ”Inte än”, sa Selma. ”Men titta. Lamporna är mindre.” Byn glimmade långt där nere, och molnen kröp längs sluttningen. Selma drog upp dragkedjan ända till hakan. En kväll till, tänkte hon, fast nu betydde det bara några steg till.



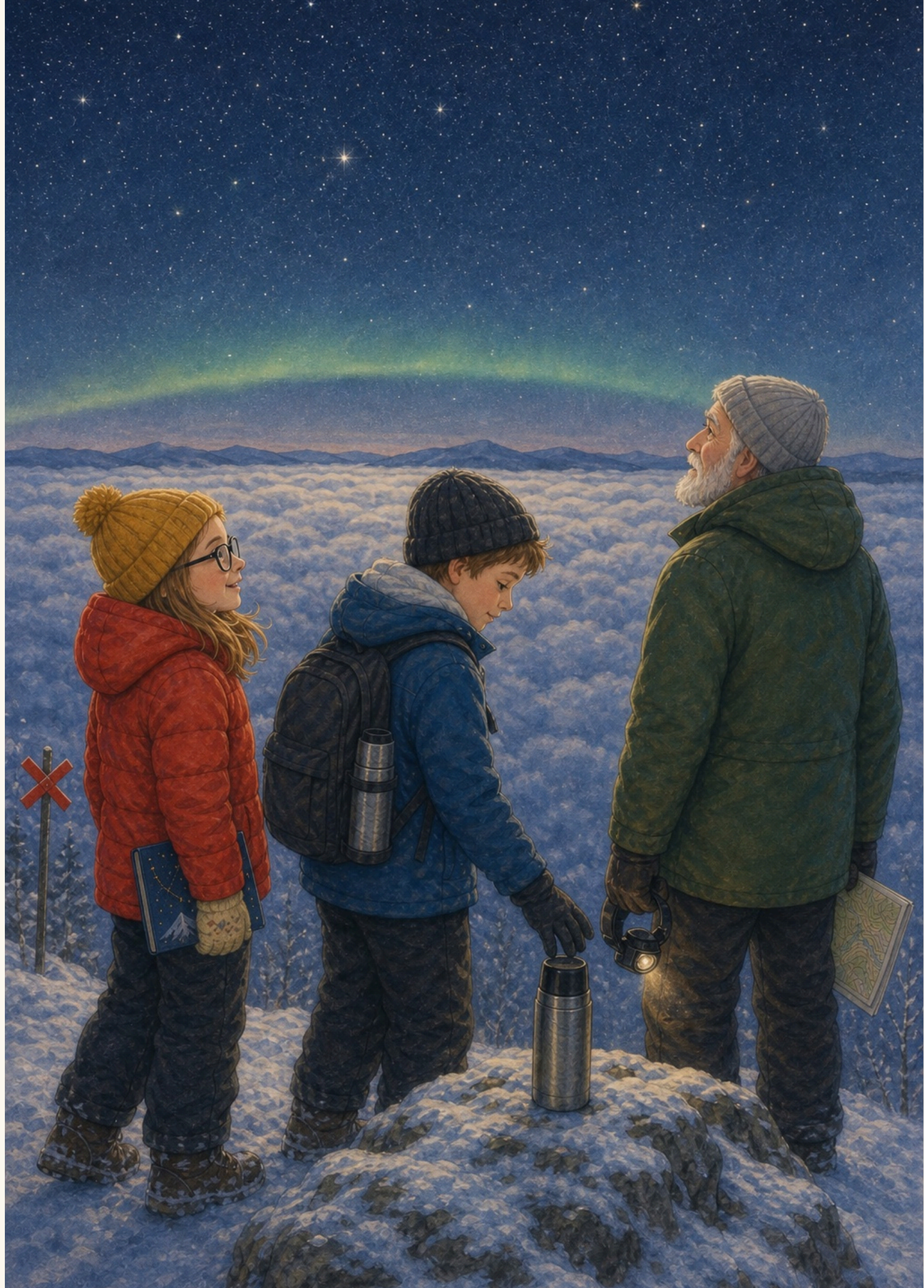


Träden blev kortare, glesare, och sedan tog de slut. Framför dem låg kalfjället öppet i pannlampans sken. Vinden drog i Selmas luva och försökte nosa på hennes öron. Hon tog tre steg, sedan tre till.

Oliver stannade vid en sten som stack upp ur snön. ”Jag sa ju att det aldrig blir något.” Men han satte inte ner termosen. Morfar pekade mot nästa mjuka rygg på fjället. ”Därifrån ser vi över molntäcket.” Selma tittade inte tillbaka på den långa vägen. Hon pekade på nästa röda kryss. ”Först dit”, sa hon. ”Sedan nästa.”

Vid den sista stolpen blev det plötsligt tystare. Molnen låg kvar där nere, mjuka och tjocka över byn. Ovanför Selma fanns stjärnor, fler än prickarna på hennes servett och mycket klarare.

Morfar släckte pannlampan. Oliver satte ner termosen utan ett klonk. ”Jaha”, viskade han. Selma höll andan. Först såg hon bara stjärnorna. Sedan kom en blek grön strimma bakom fjällkanten, tunn som ett streck från hennes penna. Den krökte sig. Den växte. ”Oliver”, sa Selma. ”Titta nu.”





Det gröna strecket blev ett band. Bandet vek sig och fladdrade, som om himlen skakade ut en lång sidenhalsduk. Ett band till tändes. Sedan dansade grönt över hela himlen, högt över molnen och lamporna.

Ingen sa något först. Oliver tog av sig ena vanten och satte genast på den igen. ”Det är på riktigt”, viskade han. Morfar hällde varm choklad i tre små muggar. Selma stod mellan dem och följde de gröna bågarna tills nacken blev trött. Ovanför dem vek norrskenet sig en gång till, ännu längre över stjärnorna.

Chokladkakan blev mindre och mindre. Först försvann hörnen, sedan de sista rutorna. Oliver hittade en smula i vanten och åt den också. Termosen blev lättare, medan grönt ljus fortsatte att ringla över den mörka himlen.

Selma tog fram servetten. Där fanns prickarna, krumeluren, vita toppen, MOLN och LAMPOR. Hon ritade tre små figurer på ett fjäll och ett stort grönt band ovanför dem. ”Får jag rita en stjärna till?” frågade Oliver. Selma räckte honom pennan.



Selma och norrskenet

Selma, storebror Oliver och morfar Lennart åker nattåg till fjällen för att se norrsken. Moln, lampor och en växande röra står i vägen, tills Selma läser sina egna små ledtrådar på ett nytt sätt.

sagatilldig.se